

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/226/2017
Identifikačné číslo spisu: 2113233110
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2113233110.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého L. M., narodeného XX. Z. XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, dieťa matky C. M., bývajúcej v A., zastúpenej JUDr. Janou Briškovou Dominovou, advokátkou so sídlom v Piešťanoch, Kukučínova č. 8, a otca L. M., naposledy bývajúceho v U., t.č. XXXX A., zastúpeného spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trnave, Hlavná č. 31, IČO: 36865281, o zvýšenie výživného na maloletého, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. 27 P 41/2014, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2017 sp. zn. 11 CoP 6/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. septembra 2016 sp. zn. 27 P 41/2014-308 v spojení s opravným uznesením tohto súdu zo 16. septembra 2016 č.k. 27 P 41/2014-311 zvýšil výživné otca na maloletého L. na 150 € mesačne a určil zročné výživné platené otcom od 1. decembra 2013 do 31. augusta 2016 vo výške 3 280 €. Vychádzal z toho, že manželstvo rodičov bolo rozvedené 21. novembra 2007 a maloletý L. (vtedy vo veku 8 rokov) bol na základe rodičovskej dohody zverený aj so sestrou P. do osobnej starostlivosti matky a otcovi bolo určené platiť výživné na maloletého L. (v prepočte) 39,83 € a Kristínu 59,75 €. Súd prvej inštancie zistil rodinnú, sociálnu a zdravotnú situáciu maloletého L., príjmy matky a otca v rozhodnom období, ich sociálnu situáciu, spôsob uspokojovania bytových potrieb, výdavky nimi uhrádzané a konštatoval, že obom zanikla vyživovacia povinnosť k dcére P. 30. júna 2015, kedy ukončila štúdium na vysokej škole. Otcovi žijúcemu v F. pribudla od 22. januára 2015 vyživovacia povinnosť k dvom deťom. Výživné na L. vo výške 40 € vyrovnal otec do 31. augusta 2016 a nad rámec výživného zaplatil sumu 350 € ako vreckové. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 78 ods. 1 a § 62 ods. 2 Zákona o rodine. Dospel k záveru, že návrh matky na zvýšenie výživného bol podaný dôvodne, lebo od poslednej úpravy výživného uplynula dlhšia doba, výdavky na maloletého L. vzrástli a od 1. septembra 2015 navštevuje strednú

školu. Priemerný príjem otca vzrástol zo sumy 431 € v období od decembra 2013 do októbra 2014 na sumu 2 470 €. Súd vzal do úvahy príjem otca z nemocenských dávok a tiež jeho vyživovaciu povinnosť na ďalšie dve maloleté deti. Podľa záveru súdu prvej inštancie je v možnostiach otca platiť mesačne výživné na maloletého L. vo výške 150 € mesačne. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

2. Na odvolanie otca Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. mája 2017 sp. zn. 11 CoP 6/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v časti zvýšenia výživného na 150 € mesačne potvrdil, v časti účinnosti zvýšenia výživného zmenil tak, že výživné zvýšil od 3. decembra 2013 a v časti nedoplatku na zročnom výživnom zmenil tak, že nedoplatok za obdobie od 3. decembra 2013 do 31. augusta 2016 v sume 3 270,36 € povolil otcovi splácať v splátkach po 100 € mesačne spolu s bežným výživným. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležite zistil skutočný stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkázal [§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia podal všeobecnú charakteristiku zásad a princípov rozhodovania o výživnom a jeho zmene. Aj podľa názoru odvolacieho súdu došlo na strane maloletého L. k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. Už samu skutočnosť, že je o 10 rokov starší, treba považovať za podstatnú zmenu pomerov v zmysle zvýšenia bežných výdavkov na stravu, ošatenie, obuv, hygienu, kultúrne a športové záujmy. K odvolacej argumentácii otca uviedol, že v konaní o určenie výživného nie je pritom potrebné listinnými dôkazmi preukazovať vynaložené náklady matky na ošatenie, obuv, hygienu, stravu dieťaťa, lebo nutnosť obstarávania základných existenčných potrieb pre dieťa je skutočnosť všeobecne súdu známa; navyše, predloženie takýchto listinných výdavkov je prakticky nemožné vzhľadom na to, že žiaden pokladničný blok nie je individualizovaný menom dieťaťa. Preukázané príjmy rodičov pri zohľadnení ďalších dvoch vyživovacích povinností otca viedli súd prvej inštancie k správne určeniu výživného na maloletého vo výške 150 € mesačne, ktorú za primeranú odôvodneným potrebám maloletého a tiež možnostiam a schopnostiam otca považoval aj odvolací súd. Dodal, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdu príjem povinného rodiča možno zaťažiť výživným na maloleté dieťa do výšky v rozpätí od 20 do 30%. K námietke otca, že súd nezohľadnil jeho riadne vykladané mesačné výdavky, odvolací súd uviedol, že vyživovacia povinnosť na maloleté dieťa je povinnosťou prvoradou, preto je otec povinný usporiadať si svoje výdavky tak, aby z jeho príjmu bolo prednostne uhradené výživné. Zdôraznil tiež, že okrem súdom určeného výživného, ktoré otec platil doposiaľ po dobu 10 rokov takmer v minimálnej výške, sa na výžive a výchove svojho syna žiadnym iným spôsobom nepodieľa, o syna nejaví záujem. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti zvýšenia výživného (zo sumy cca 40 €) na sumu 150 € podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu otec v odvolaní správne namietal, že výživné možno zvýšiť odo dňa začatia súdneho konania (§ 77 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine), takže súd prvej inštancie v tomto smere nesprávne rozhodol. Nesprávnosť pri určení účinnosti zvýšenia výživného sa premietla aj do nesprávnosti určenia výšky nedoplatku na zročnom výživnom, ktorú odvolací súd napravil svojím rozhodnutím spôsobom uvedeným vo výroku jeho rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom prípade záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

3.1. Dovolateľ poukázal na konštatovanie odvolacieho súdu, že „v konaní o určenie výživného nie je pritom potrebné listinnými dôkazmi preukazovať vynaložené náklady matky na ošatenie, obuv, hygienu, stravu dieťaťa a pod., keďže nutnosť obstarávania takýchto základných existenčných potrieb pre dieťa je skutočnosť všeobecne súdu známa“. Podľa názoru dovolateľa tu odvolací súd zaujal právny názor, že vo veci určenia výživného netreba skúmať odôvodnené potreby maloletého dieťaťa, lebo sú pre súd skutočnosťou všeobecne známou. Odôvodnené pomery maloletého dieťaťa ale predstavujú množinu, v ktorej sa v každom individuálnom prípade nachádzajú iné zložky, výdavky a potreby tak z hľadiska veku, ako aj zdravotného stavu, ekonomického, kultúrneho a sociálneho prostredia. Podľa presvedčenia otca

treba odôvodnené potreby maloletého určovať na základe dokazovaním preukázaných skutočností. Predmetný právny názor odvolacieho súdu je teda v rozpore s ustanovením § 75 ods. 1 Zákona o rodine, z ktorého výslovne vyplýva povinnosť súdu prihliadnúť pri určení výživného na odôvodnené potreby oprávneného.

3.2. V ďalšej časti dovolania otec poukázal na argumentáciu odvolacieho súdu, v zmysle ktorej „podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdu príjem povinného rodiča možno zaťažiť výživným na maloleté dieťa do výšky v rozpätí od 20 do 30%“. Dovolateľ sa s týmto názorom odvolacieho súdu nestotožnil a označil ho za priečiaci sa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, ktorý vyžaduje, aby oprávnené potreby maloletého dieťaťa boli v spravodlivej rovnováhe s možnosťami a schopnosťami povinného subjektu. Ani pri zisťovaní skutkových okolností významných z hľadiska posúdenia možností a schopností povinného subjektu v zmysle uvedeného ustanovenia Zákona o rodine nemôže súd zvoliť paušálny prístup (aplikujúci akési percentuálne vyjadrenie), ale vždy musí vychádzať z individuálnych okolností daného prípadu. Právne závery odvolacieho súdu, priečiace sa aj z tohto hľadiska § 75 ods. 1 Zákona o rodine, favorizujú záujem maloletého dieťaťa a pripúšťajú možnosť, že bude ohrozené uspokojovanie základných potrieb povinného rodiča.

3.3. Z týchto dôvodov otec žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že otec, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzil (neoznačil) právnu otázku dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenú, ktorú by - podľa názoru otca - odvolací súd vyriešil nesprávne. Podľa presvedčenia matky je dovolanie otca procesne neprípustné, lebo otázka určenia výživného vychádza zo skutkového základu, ktorý je individuálny v každom jednotlivom prípade. Dodala, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu spočíva na vecne správnych právnych záveroch založených na náležitej aplikácii a interpretácii ustanovení zákonov (Zákona o rodine, CMP a CSP). Dovolacia argumentácia otca je účelová a nezodpovedá skutočnosti. V závere vyjadrenia k dovolaniu spochybnila včasnosť jeho podania. Žiadala preto dovolanie odmietnuť (ako oneskorene podané alebo procesne neprípustné), prípadne zamietnuť (ako nedôvodné).

5. Opatrovník maloletého označil napadnutý rozsudok za vecne správny vo všetkých jeho výrokoch.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) skúmal, či je dovolanie otca podané v dovolacej lehote. Dovoláním napadnutý rozsudok bol otcovi (jeho právnomu zástupcovi) doručený 15. júna 2017. Otec podal dovolanie 15. augusta 2017 v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu. Skutočnosť, že na dovolaní je vyznačený odtlačok pečiatky podateľne súdu prvej inštancie s neskorším dátumom, nemení nič na tom, že dovolanie bolo v danom prípade podané v lehote stanovenej v § 427 ods. 1 CSP.

7. Následne najvyšší súd skúmal, či je dovolanie otca procesne prípustné. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je upravené v § 111 až § 122 CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého „na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak“. Právna úprava v CMP (§ 76 a § 77 CMP) obsahujúca niektoré ustanovenia o dovolaní, „neustanovuje inak“ pokiaľ ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej

spisovej značky)]. Zo samej (mimoriadnej, resp. výnimočnej) povahy dovolacieho konania vyplýva, že z hľadiska jeho celkovej koncepcie, podmienok prípustnosti dovolania a jeho náležitostí je namieste nie rozširujúci výklad ustanovení zákona, ale skôr zužujúci interpretačný prístup (porovnaj tiež 3 Cdo 208/2014, 1 Cdo 348/2013, 8 Cdo 73/2017).

9. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, totiž dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

13.1. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 225/2016, 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 2/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 158/201, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 95/2017, 4 Cdo 118/2017, 5 Cdo 12/2017, 5 Cdo 87/2017, 7 Cdo 20/2017, 7 Cdo 42/2017, 8 Cdo 73/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 49/2017).

13.2. So zreteľom na dovolaciu argumentáciu otca treba osobitne pre daný prípad zdôrazniť, že otázkou

relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

14. Podľa § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

15. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP).

15.1. Pokiaľ by v dovolaní išlo len o otázku určenia primeranej výšky výživného, obmedzil by sa dovolací súd v ďalšom len na vysvetlenie, že určenie výšky výživného na maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o výživnom na maloleté dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (porovnaj 5 Cdo 87/2017). Pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 8 Cdo 50/2017). V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy.

15.2. Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že otec - odkazujúc na niektoré formulácie zvolené odvolacím súdom - za významnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP považuje otázku, a/ „či pri zisťovaní oprávnených potrieb maloletého dieťaťa v konaní o určenie výživného je alebo nie je nevyhnutné (napríklad listinnými dôkazmi) preukazovať výdavky na jeho ošatenie, obuv, hygienu a stravu“, b/ či v tomto konaní musí byť príjem povinného rodiča zaťažený výživným na maloleté dieťa vo výške stanovenej rozpätím od 20 do 30%.

16. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (1 Cdo 171/2016, 2 Cdo 117/2016, 3 Cdo 127/2016, 4 Cdo 176/2016, 5 Cdo 1294/2015, 6 Cdo 148/2016, 7 Cdo 52/2016).

17. Najvyšší súd sa už v minulosti zaoberal procesnou situáciou, v ktorej sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi jeho rozhodnutia a len doplnil argumentáciu súdu prvej inštancie; túto situáciu analyzoval najvyšší súd z hľadiska možnosti vydania tzv. nepredvídateľného rozhodnutia odvolacieho súdu. Dospel pri tom k záveru, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvoinštančného konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým (vid' R 56/2012). Pri prijímaní týchto záverov vychádzal najvyšší súd z toho, že pre rozhodnutie vo veci samej boli určujúce skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd argumentačne nijako nespochybnil, nezmenil a, stotožniac sa s nimi, len doplnil. Obdobne možno pre účely daného dovolacieho konania uviesť, že ak sa odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku v plnom rozsahu stotožní so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odkáže na dôvody jeho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), znamená to, že sám priznáva určujúci význam pre rozhodnutie tomu riešeniu právnych otázok, ku ktorému pred ním dospel už súd prvej inštancie, a na ktorom založil svoje rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa odvolací súd v takom prípade dotkne aj (ďalších) otázok majúcich z pohľadu záverov súdu prvej inštancie len doplňujúci alebo spresňujúci význam, nejde o otázky relevantné z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a to preto, lebo

rozhodnutie súdu chápané ako jeden celok (spolu s prvoinštančným rozhodnutím) na komentovaní, argumentačnom doplnení alebo spresnení skorších riešení súdom prvej inštancie nespočívalo. Nie všetko, čo v takom prípade a v danej procesnej situácii uvedie odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku, znamená vždy riešenie právnej otázky. V tom-ktorom individuálnom prípade môže ísť len o vysvetlenie širších súvislostí prejednávanej veci, odkaz na prax iných súdov, prípadne „dovysvetlenie“ toho, čo mal na mysli súd prvej inštancie.

18. V danom prípade dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natolko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia len ako argumentačné doplnenie zamerané na umocnenie presvedčivosti prvoinštančného rozsudku a nič nemiene na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci zvýšenia výživného na maloleté dieťa, nemožno z tohto pohľadu považovať za relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V okolnostiach prejednávanej veci nemožno potom takéto doplnenie alebo spresnenie považovať za „právnu otázku“ významnú podľa tohto ustanovenia.

19. V danom prípade súd prvej inštancie náležite aplikoval § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pričom rozhodne nezastával názor, že vôbec netreba zisťovať okolnosti významné z hľadiska ustálenia potrieb maloletého dieťaťa; na podklade svojich (individuálnych) skutkových zistení dospel k záveru, podľa ktorého potrebám maloletého zodpovedá výživné určené vo výške 150 €. Je zrejmé, že súd prvej inštancie nezastával ani právny názor, že výživné musí určiť v rozmedzí 20 až 30% príjmov otca (toto rozmedzie - podľa všetkého - vyjadril odvolací súd v odôvodnení rozsudku len na podklade svojich poznatkov o rozhodovacej praxi iných všeobecných súdov v obdobných veciach a výlučne len za účelom konštatovania, že súdom prvej inštancie určená výška výživného zodpovedá aj praxi iných súdov); dospel pritom k záveru, že so zreteľom na individuálne okolnosti daného prípadu zodpovedá výživné vo výške 150 € možnostiam a schopnostiam otca.

20. Najvyšší súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že otec nedôvodne vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z toho (časti textu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), čo nepredstavovalo riešenie právnych otázok, na ktorých by spočívalo právne posúdenie danej veci a zakladalo prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia. Otcou podané dovolanie preto odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.